

Bíró László püspök hitvallása a házasságról és a családról

Hiszem, hogy a szentségi házasság ajándék a minden javak Ajándékozójától (Jak 1,17) az Egyház által, az Egyházban, az egész emberiség javára. Misztérium, amelyben jelen van Krisztus, valósan, cselekvően, dinamikusan, kitartóan, türelemmel, szeretetteljesen.

Hiszem, hogy a házasság és a család Isten szándékán nyugszik, nem pedig megváltoztatható közmegegyezés gyümölcse. Felette nagy titok, amelyet a Teremtő alapított és törvényével véd, hogy soha ne legyen alárendelve semmiféle emberi önkénynek. Ezért nem lehet parlamentek kiszolgáltatója vagy politikai csatározások eszköze.

Hiszem, hogy a Teremtő tervében a házasság a személyek önátadásán nyugszik. Ő az embert „Te”-hez rendelt „Én”-nek alkotta, ezért a másik soha nem lehet birtoklás vagy uralkodás tárgya. A házastárs és családtag kell, hogy mindig olyan személy maradjon, aki a szeretet dialektikájában bontakozik ki. Az igazi szeretet felemel, kiteljesít, felszabadít az önzéstől, szabaddá tesz az igazságban. Az ember csak az önátadásban találhatja meg önmagát. Méltósága abban rejlik, hogy mint személy képes arra, hogy nemcsak valamit, hanem egész önmagát elajándékozza.

Hiszem, hogy a házasság egysége és felbonthatatlansága nem külső követelmény, hanem a Krisztus példája szerinti önátadásból, a szeretet lényegéből forraszik. A házastársi szeretet egy és felbonthatatlan. A házasságkötéskor kimondott „igen”, amely a szeretet őszinteségéből fakad, idő felett állóan akar hűséges lenni. Ez a házastársi „igen” ugyanakkor egyetlen és állandó kérés Isten felé, hogy az Ő ereje és szeretete tegyen képessé bennünket a hűségre. Anyagi javaink az idő múltával elhasználódnak. A szeretet nincs alávetve az időnek, a szeretet erősebb a halálnál.

Hiszem, hogy a szexualitás méltósága az életre szóló önátadásban rejlik. Az a szerelmi egyesülés, amelyben a férfi és a nő a házaspárokat megillető és nekik fenntartott aktusban egymásnak ajándékozzák önmagukat, nem pusztán biológiai tény, hanem az ember személyét mélyen érintő, személyes tett. A szexualitást igazán emberhez méltóan azok élik meg, akik a házasságban életre szólóan elkötelezték magukat egymásnak. Hamis kultúra az, amely használati tárggyá teszi a szexualitást, amely a „használd és dobd el” elvét vallja. A személyiség „egész”-sége forog ilyenkor kockán.

Hiszem, hogy a család olyan átfogó és közvetlen kapcsolatban áll az étellel, mint egyetlen más intézmény sem. A házastársak kölcsönös önelajándékozásából fakadó élet beteljesíti szeretetüket. A gyermek nem „mellékterméke” a házastársi szeretetnek, hanem a kölcsönös önátadás szívéből fakad, annak gyümölcse. A gyermek ajándék, örömhír, akit be kell fogadni. S mert ajándék, ezért a keresztény szülő hálával, gyengédséggel, örömmel és szeretettel neveli, kíséri kibontakozását. A házastársak életre szóló egymásért léte a legmegfelelőbb kerete a szülői hivatásnak.

Hiszem, hogy a család és a házasság feltétele az egyén fejlődésének, a társadalom jövőjének, ezért szükséges, hogy az állam és a társadalom egyedülálló módon foglaljon állást a család mellett, biztosítsa elsőbbségét minden más együttélési formához képest. Ez a család mellé állás azon teljesítmény elismerése, amit egyedül a házasság és a család tud felmutatni a köz javára. Nem szabad, hogy a társadalom a „családfelejtés” veszélyébe sodródjék. Elsősorban maguk a családok ügyeljenek arra, hogy az állami törvények pozitívan viszonyuljanak a

családhoz, ők legyenek a kezdeményezők abban, hogy az eljövendő évezred társadalma családbaráttá formálódjék.

Hiszem, hogy a családpsztorációt a holnap Egyháza sem tekinti „luxusszolgáltatásnak”, a plébániák nyitottak lesznek a családok felé, híveiket nem csupán egyedeknek tekintik, hanem olyan személyeknek, akik kapcsolataikban élnek, akik férjek és feleségek, szülők és nagyszülők, gyermekek, testvérek és unokák.

Hiszem, hogy az elkötelezett keresztény családok egyre inkább egymásra találnak, családcsoportokat hoznak létre, és a csoportok együttesen hálót alkotnak. Minden csoport egy-egy csomója ennek a hálónak. Mennél sűrűbben csomózott a háló, annál több bátortást igénylő családot tud felfogni. A családok olyan egységéről álmodom, amelynek tagjai élnek az Evangéliumot, egymással eleven kapcsolatot tartanak, és képesek elhordozni is egymást. Az evangelizáció és az Egyház jövője a keresztény családok egymásra találásán nyugszik.

Hiszem, hogy a család evangélium, öröm, az élet helye, távlat és remény. A család viszonyítási pont, szeretet, amely felszabadítja az emberi energiákat. A családról szólni annyi, mint óvni az életet. A családért tenni nem más, mint szolgálni Istent és az emberiség jövőjét.

**Bíró László püspök,
a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia családreferense**